

บทนำ

จันทร์เต็มดวงทรงกลดทอรัศมีเรือเรืองเห็นเป็นวงซ้อนกัน
แจ่มชัด แสงนวลกระจ่างขับเน้นให้เดือนเด่นฟ้า กลบหมู่ดาวจนอับแสง
หลีกเร้น ลับหาย

ท้องฟ้าได้แสงจันทร์สุกสว่าง ไร่หมู่เมฆมาบดบัง แลเห็นบ้าน
หลังใหญ่สีขาวตั้งตระหง่านโดดเด่นท่ามกลางต้นไม้ใหญ่ที่รายล้อมอยู่
เป็นแถวเป็นแนวจนสายตาคดคลาญนอกลายจะสอดส่องเข้ามาได้

บรรยากาศรอบบ้านสงบนิ่ง ร้างผู้คน ทว่า...หากใครลองเงี่ยหูฟัง
สักนิด จะได้ยินเสียงแว่วมาเบาๆ และถ้าไล่ตามกระแสเสียงนั้นเข้าไปตาม
ช่องลมอันมืดมิด เสียงแผ่วเบาจะค่อยๆ ชัดขึ้น...ชัดขึ้นเรื่อยๆ

จากปากทางแคบๆ มืดทึบคล้ายถ้ำอันลึกเร้น เมื่อตามลงไป จะเริ่ม
เห็นแสงสลัวรางที่ค่อยๆ สว่างขึ้นทีละน้อย...ทีละน้อย

แสงสว่างมาพร้อมกับเนื้อเสียงที่คมชัด ดังกังวาน ทว่ายากจะฟังออก
ว่าเป็นภาษาใด ถ้อยคำที่เปล่งออกมาแต่ละคำล้วนทรงพลัง แผ่ความลึกกลับ

ดำมืด พลังนั้นเปี่ยมไปด้วยกระแสแห่งความเกลียดชัง ชุ่นเคื่อง
มันไม่ได้เป็นแค่ความเกลียดชัง ชุ่นเคื่อง แบบสามัญธรรมดา
ความชุ่นเคื่องโกรธแค้นนี้ถูกถักทอออกเป็นร่างแหอันหนาแน่น
มืดสนิท มีคมและอาบด้วยพิษร้าย ไม่อาจหาโอกาสใดมาแก้ไข รักษาได้
ถ้อยคำถูกสวดเป็นจังหวะกระชั้น เร่งเร้า กระแทกกระทั้น มีเจตนา
ส่งมันออกไปถึงใครบางคน

คนคนนั้น...คือเป้าหมายแห่งความพยาบาท เกลียดชัง!

และเมื่อตามแสงสว่างลึกลงไป...ลึกลงไป ก็เจเห็นที่มาของแสงนั้น...
เปลวไฟจากเทียนเล่มน้อยเพียงเล่มเดียว แสงจากเทียนเล่มเล็กสาดส่อง
ให้ห้องที่ดูคล้ายอุโมงค์ลึกลับสว่างไสวขึ้นจนมองเห็นบางสิ่งที่ติดอยู่บน
ผนังได้ชัดเจน

บนผนัง มีตุ๊กตาที่พับจากกระดาษขนาดครึ่งฝ่ามือติดอยู่ กระดาษ
แผ่นนั้นมีลายมือขีดเขียนข้อความซึ่งยากจะอ่านออก ที่พอจะสังเกตชัด คือ
ลายเส้นตรงท้ายกระดาษ ปรากฏเป็นตัวอักษร ‘ก’

เสียงสวดดังกระชั้น เร่งเร้า ก้องกังวานไปทั่วห้องลับ บรรยากาศ
อับทึบ หนาแน่น สิ่งไรตัวตนบางอย่างขยายตัวรวดเร็ว มันคือกระแส
ดำมืดแห่งโทสะที่เติบโตกล้า แข็งแกร่ง บีบให้ห้องนั้นอัดอั้นแทบระเบิด

กระแสนั้นไม่อาจมองเห็นด้วยตา สัมผัสได้ด้วยใจ แต่หากจะมี
ปฏิกิริยาใดยืนยันความมีอยู่ของมัน สิ่งนั้นก็กำลังปรากฏอยู่บนผนังห้อง

จุดสีดำปรากฏขึ้นตรงกลางตุ๊กตากระดาษ มันขยายวงกว้างทีละน้อย
คล้ายโดนความร้อนสูงแผดเผา โดยไม่มีเปลวอัคคีสัมผัสแม้สักนิด

จุดสีดำขยายตัวรวดเร็วขึ้น พร้อมกับที่เสียงสวดเร่งเร้า ร้อนแรงขึ้น
ทุกขณะ...

สุดท้าย ตุ๊กตากระดาษก็กลายเป็นสีดำสนิท กรอบเกรียม ค่อยๆ ปน
เป็นฝุ่นผงดำร่วงลงพื้นที่ละน้อย

เสียงสวดแผ่วเบา จางลง...จางลง เปลวเทียนสว่างไสวค่อยๆ หุบหรี่

หรีแสง ราวกับเชื้อเพลิงพิเศษที่เคยมีถูกพรากออกไป

ถอยกลับสู่ภายนอก ความมืดค่อยโรยตัวลงครอบคลุมทั่วบริเวณ
รวมทั้งบ้านหลังใหญ่นั้น

แสงทรงกลดของจันทร์เพ็ญหายไปแล้ว เมฆสีเทาเคลื่อนมาบดบัง
รัศมีฉายที่ละน้อย ฟากฟ้าราตรีมีอาจสว่างนวลเช่นเคย

บ้านสีขาวตกอยู่ใต้เงาหม่นมืด เงียบกริบ ไร้สรรพเสียงใดๆ ราวกับว่า...
ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลย...แม้สักคนเดียว

๑

ลืกเข้าไปจากถนน แลเห็นตึกสูงห้าชั้นที่ยังสร้างไม่เสร็จ ป่วย
ร้างจนวิซพืชปกคลุม ฝนโปรยเป็นเส้นบางๆ สะท้อนแสงไฟริมถนน นาน
ครั้งจะเห็นรถผ่านมาสักคัน

ตึกนั้นซ่อนตัวอยู่หลังพงป่าหญ้ารก มองเห็นเค้าโครงร่างๆ ของ
ต้นเสาและผนังแต่ละชั้นที่ก่อสร้างไว้เพียงครึ่งๆ ภายในมีมุมมืดเร้นลับที่
ไม่อาจสอดสายตาสังเกตได้

จู่ๆ ความสลัวราง เงียบสงัด ก็ถูกแทรกด้วยเสียงสวบสาบเบาๆ
เจ้าของเงาดำสี่เท้าร่าง ท่าทางประเปรียว กระจายกำลังกันล้อมตึกนั้นไว้
หลวมๆ ก่อนจะกระชับวงเข้ามาโดยแทบปราศจากลุ่มเสียงผิดปกติ

ผู้นำเป็นชายหนุ่มร่างสูงเพรียว โครงหน้าคม สันจมูกโด่งชัดตัดกับ
แก้มมืด นัยน์ตามีประกายเจิดจ้า เด็ดเดี่ยว ท่วงท่าฉับไว เขาหลบอยู่หลัง
ต้นเสาใกล้บันได ขณะที่ลูกน้องแต่ละคนก็ตามมาด้านหลัง แยกย้ายไปซุ่ม
อยู่ตามจุดต่างๆ ที่วางแผนตกลงกันไว้

ที่เกือว่ากาญเม็ตฝนที่ตกพรำขณะนี้ ถึงมันอาจช่วยกลบร่องรอย ล้มเลียงการเคลื่อนไหวของเขาและพรรคพวก แต่บรรยากาศของมันอาจ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามระแวงระวังตัวกว่าเดิม

ชายหนุ่มผ่อนคลายลงหายใจ เงยหน้ามองขึ้นไปชั้นบน ยังไม่เห็น ไม่ได้ยิน เสียงการเคลื่อนไหวผิดปกติ จึงส่งสัญญาณมือบอกให้ลูกน้องกลุ่มหนึ่ง กระชับกำลังเข้ามา ส่วนอีกกลุ่มคอยดักทางหนีของฝ่ายตรงข้าม

เขาก้าวขึ้นบันไดนำหน้าลูกน้องอย่างรวดเร็ว เงียบเชียบ สายตาที่ ชินกับความมืด ประกอบกับการถูกฝึกฝนมาอย่างดี ทำให้การเคลื่อนไหว ของเขาไม่ก่อให้เกิดเสียงผิดปกติใดๆ สามารถก้าวขึ้นไปถึงชั้นบนได้โดย ฝ่ายตรงข้ามไม่อาจสำเหนียกรู้ตัวง่ายๆ

ถ้าชาวที่ ‘สาย’ รายงานมาไม่ผิด พวกมันกบดานกันอยู่ที่ชั้นสี่ เตรียมตัวย้ายคนและ ‘ของ’ ออกจากที่นี่ก่อนรุ่งเช้า

ที่เกือได้รับข่าวตอนหัวค่ำจึงระดมกำลังมาโดยเร็วที่สุด พอมาถึง ‘สาย’ ที่ให้แอบซุ่มรอก็ยืนยันว่าพวกมันยังไม่ไปไหน

เขาพาลูกน้องขึ้นมาถึงชั้นสอง เปิดหูสดับเสียง สายตามองฝ่าความ สลัวรางและเงาตะคุ่มเพื่อหาสิ่งผิดปกติ ทว่า...สิ่งที่เห็นคือความสงบนิ่ง เสียง ที่ได้ยินคือความเงียบ

มันนิ่งเกินไป และเงียบสงบจนน่าหวั่นใจ!

ชายหนุ่มก้าวผ่านจากชั้นสองขึ้นสู่ชั้นสาม ส่งสัญญาณมือให้ผู้ติดตาม อยู่ในระยะห่างที่เหมาะสม พร้อมกับทิ้งคนไว้ที่ชั้นสอง บังคับพวกมัน เล็ดลอดลงมาได้

ยังไม่ทันที่เขาจะก้าวขึ้นบันไดเหยียบถึงชั้นสาม กระแสบางอย่างก็ พุ่งมาปะทะใจรุนแรง มันเหมือนลมร้อนๆ ที่กดดัน แผ่ความอึดอัดปน หวาดกลัวแบบหมาจนตรอก เป็นกระแสที่ส่งตรงมาอย่างเงียบกริบ ไม่ได้ยิน ด้วยหู ไม่เห็นด้วยตา หากสัมผัสผัสชัดที่ใจ!

ที่เกือรู้...มีอันตรายรออยู่

พวกมันซ่อนรอยอยู่ที่ชั้นสาม ไม่ใช่ชั้นล้อย่างที่สายบอก พวกมันรู้ว่า เขากำลังจะมา แต่หนีไม่ทัน หนทางเดียวที่เลือกได้ คือต้องสู้ตาย!

ล้มผัส...ความเข้าใจจิตใจฝ่ายตรงข้ามทั้งหมด ไหลมาสู่ ‘ความรู้สึก’ ของเขาอย่างรวดเร็ว

ที่เกือบรับส่งสัญญาณมือ ออกคำสั่งให้ลูกน้องหลบเข้าที่กำบัง แต่... มันเข้าไปสำหรับตนเอง

“เบรีย้ง!”

กระสุนนัดแรกกระเด็นขึ้น มือปืนเล็งมายังหน้าอกชายหนุ่มผู้นำทีม ที่เกือบรู้สึกถึงทิศทาง วิธีการที่ตรงเข้ามาอย่างช้าๆ เขารีบเบี่ยงตัวหลบ แต่ไม่อาจพ้นเสียทีเดียว คมกระสุนแหวกเข้ามาทะลุผ่านหัวไหล่

แสงวาบจากปลายกระบอกปืนบอกที่ซ่อนของฝ่ายตรงข้าม เขาจึง สาดกระสุนกลับไปโดยไม่ลังเล อาศัยต้นเสาหมุดผนังใกล้สุดเป็นที่กำบังตัว จากนั้นเสียงกระสุนจากทั้งสองฝ่ายก็กระหน่ำใส่กันอย่างไม่มียั้ง

สมรภูมีย่อยๆ เกิดขึ้น...

เลือดไหลย้อมหัวไหล่ขาดิกของที่เกือบ อาการเจ็บปวดยังไม่ปรากฏ เขาต้องรีบจัดการปิดบัญชีพวกมันก่อนความเจ็บปวดจะเข้าจู่โจม

การต่อสู้เริ่มขึ้น และใช้เวลาจบไม่นานนัก

เสียงรถหวอดังลั่น ก่อนจะมีการนำผู้ป่วยฉุกเฉินขึ้นเตียงเข็น เข้ามาอย่างรวดเร็ว รถยนต์ตามมาจอดอีกสองสามคัน จากนั้นคณะ ผู้ติดตามคนป่วยก็รีบลงจากรถ วิ่งตามเตียงเข็นเข้าไปยังห้องฉุกเฉิน

“หมอ...หมออยู่ไหน รีบมาเดี๋ยวนี้เลย” ผู้พูดเป็นชายร่างใหญ่ วาง กำม ลักษณะแบบผู้ติดตามคนใหญ่คนโต

“ไปตามผู้อำนวยการโรงพยาบาลมาเลยดีกว่า...อาการ ‘ท่าน’ หนัก ขนาดนี้ จะให้หมอเวรมาดูแลได้ยังไง” คราวนี้คนพูดเป็นชายร่างเล็ก สวม แว่น แหวตปากถึงการวางอำนาจจนเคยชิน

เสียงกลุ่มลูกน้องอะโวยวายดังลั่นห้องฉุกเฉิน ขณะที่หญิงวัยกลางคน ภรรยาผู้ป่วยที่เดินตามหลังมา กลับสงบนิ่ง ไม่พูดจาเร่งรัดว่าต้องการให้มีการรักษา หรือดูแลคนป่วยเป็นพิเศษกว่าคนอื่นแต่อย่างใด

เสียงโวยวายเรียกร้องให้ตามแพทย์รวมถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลดังออกมาจากห้องฉุกเฉินไม่เกินสองสามนาที คุณหมอสาวร่างผอมบาง ใบหน้าเนียนใส ดวงตาคมสวยจัด ผมยาวรวบง่าย ๆ ก็เดินเข้ามาด้วยท่วงท่าสบายๆ แผ่ความสง่า ทั้งยังมีพลังบางอย่างที่ทำให้ผู้ชายทั้งหมดหุบปากทันทีเมื่อเธอเดินมาถึงห้องฉุกเฉิน

“พวกคุณออกไปก่อนได้ไหม” น้ำเสียงไม่มีแววออกคำสั่ง หากนัยน์ตาคมแลตรงแบบไม่เกรงใคร แต่ก็ไม่ข่มใคร ทำให้อีกฝ่ายเกิดความละอาย รีบเดินหลบออกไปโดยไม่รู้ตัว

เหลือเพียงภรรยาผู้ป่วยที่ยืนเงียบๆ อยู่มุมห้อง คุณหมอสาวเห็นอย่างนั้นจึงยิ้มให้

ยามริมฝีปากของเธอขยับยิ้ม ผู้ที่ได้รับรอยยิ้มนั้นจะรู้สึกถึงความสว่างอบอุ่น ที่บังเกิดขึ้นรอบตัว รู้สึกไว้วางใจคุณหมอสาวคนนั้นขึ้นมาในฉับพลัน

มานฤจรูปิต พยาบาลต่อเครื่องมือช่วยชีวิตเข้าที่ตัวผู้ป่วยอย่างรู้งาน รวดเร็ว แพทย์หญิงดูอาการผู้ป่วย เพียงแวบแรกก็เห็น สัมผัสในใจก็บอกทันทีว่า...ไม่รอด

ผู้ป่วยเป็นชายวัยกลางคน ร่างเล็ก ดูจากการแต่งตัวก็บอกได้ว่ามีบารมีไม่น้อย ร่างของเขาแดงเถือกไปทั้งตัว ริมฝีปากซีดคล้ำ หายใจพะงาบๆ เหมือนพยายามจะคว้าอากาศเข้าปอดเพื่อต่อชีวิตตนเอง

“ผู้ป่วยไม่ได้ถูกไฟลวกหรือโดนความร้อนอะไรมาเลยคะ แต่อุณหภูมิในร่างกายสูงมาก พวกลูกน้องเขาบอกกันว่า เจ้านายไม่ได้ทำอะไรเลย แล่นอนดูทีวีอยู่บ้าน จู่ๆ ก็ร้องว่าร้อน แล้วตัวก็แดงเถือกขึ้นมาแบบนี้”

แพทย์หญิงเอื้อกานต์เอื้อมมือแตะแขนผู้ป่วยเบาๆ คล้ายวัดอุณหภูมิ

ใช้สัณณินโนมนำให้จิตเกิดความรู้บางอย่างที่มีแต่เจ้าตัวเท่านั้นจะเข้าใจ
...ช่วยไม่ได้แล้ว!

เสียงกระซิบในหัวบอกให้เธอรู้ พร้อมกับสัญญาณชีพที่แสดงใน
เครื่องวัดลากยาวเป็นเส้นตรง

ตื๊ด...ด...ด...เสียงลากยาวฟังบาดหูชวนใจหาย

“เตรียมเครื่องปั๊มหัวใจ” คุณหมอสั่ง

ถึงรู้ว่าไม่รอด แต่ก็ต้องช่วย!

เอือกานต์บอกตนเองก่อนจะออกคำสั่งให้พยาบาลเตรียมเครื่องมือ
ช่วยชีวิตผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว ส่วนตัวเองก็ตรงเข้าหาร่างที่หัวใจเพิ่งหยุดเต้น
ปั๊มหัวใจเพื่อยื้อชีวิตตรงหน้าอย่างสุดความสามารถ

การต่อสู้ในห้องฉุกเฉินนี้ตรงข้ามกับการต่อสู้ที่ตึกร้างในเวลา
ใกล้เคียงกันอย่างที่เรียกได้ว่าคนละชั่ว

สถานที่นั้น...ต่อสู้เพื่อช่วยชีวิต สถานที่อีกแห่ง...ต่อสู้เพื่อสังหารชีวิต

เวลาผ่านไป การต่อสู้กับมะเร็งราชจบลลง เอือกานต์วางมือจากร่าง
ไร้ลมหายใจ เครื่องช่วยชีวิตทุกอย่างถูกถอดออก คุณหมอสาวรูตมานเปิด
เดินเข้าไปหาหญิงวัยกลางคนที่คาดว่าจะมีนารยาผู้ตาย

“หมอเสียใจด้วย คุณเป็นญาติคนเจ็บใช่ไหมคะ”

“ดิฉันเป็นนารยาเขาค่ะ ต้องขอบคุณคุณหมอมามาก...ที่ช่วยเขาอย่าง
เต็มที่”

ขณะที่นารยาผู้เสียชีวิตทำใจได้เร็ว กลุ่มผู้ชายตัวโตๆ กลับมีท่าที
เอาเรื่อง

“ท่านเสียชีวิตเพราะอะไร” ชายร่างเล็กสวมแว่นถาม

“ต้องผ่าพิสูจน์ถึงจะทราบสาเหตุ” เอือกานต์ตอบ

“อะไรนะ! เป็นหมอทำไมถึงไม่รู้” ผู้พูดตั้งใจหาเรื่อง

คุณหมอสาวมองอีกฝ่ายตรงๆ ไม่หลบสายตา ประกายบางอย่างใน

ดวงตาคู่สวยมีอำนาจทำให้คนชอบวางก้ามไม่กล้าเสียมารยาทไปมากกว่านี้

“ไม่ต้องฝ่าพิสูจน์หรือคะคุณหมอ” ผู้เป็นภรรยาบอกเรียบๆ

“แต่...นายแม่” ฝ่ายลูกน้องทำท่าค้ำ

“ให้ท่านไปอย่างสงบเถอะ” คำพูดนี้สามารถปิดปากลูกน้องสามี่ได้

เอื้อกานต์เห็นอาการนิ่งอึ้งของชายทั้งกลุ่ม บอกไม่ถูกว่าเหตุใด
ใจส่วนลึกถึงคอยกระซิบบว่าเรื่องมันยังไม่จบ...ถึงอย่างไรก็ต้องได้ฝ่าพิสูจน์
ศพผู้ตายรายนี้

ภรรยาและลูกน้องผู้เสียชีวิตกลับไปหมดแล้ว ศพถูกผ่าไว้ที่
โรงพยาบาล รอติดต่อด่วนเพื่อนำไปประกอบพิธีทางศาสนาต่อไป

หลังจากศพถูกเข็นไปห้องดับจิต พยาบาลในห้องฉุกเฉินก็ถอนใจ
ยาว พุดกับคุณหมอสาว

“คุณหมอราบไหมคะว่าผู้ตายเป็นใคร”

“ใครล่ะ” เอื้อกานต์ถาม

“นายเกริกภพไผ่คะ คนดังในย่านนี้เลย แกรวยมหาศาล มีอิทธิพล
เยอะ แถมยังมีนักการเมืองหนุนหลังอีก”

“เป็นมาเพียวว่ะจ๊ะ” เอื้อกานต์สรุป

“ค่ะ...แกใหญ่มาก บริจาคเงินให้พวกนักการเมืองไม่รู้ตั้งเท่าไร
ธุรกิจของแกถึงเฟื่องฟูว่ะ นี่เห็นว่าจะลงสมัครรับเลือกตั้งสมัยหน้าด้วย”

“แปลกนะที่ภรรยาเขาทำใจได้เร็วจัง” คุณหมอต้งข้อสังเกต

“โธ...ตานี้แกก็เหมือนคนใหญ่คนโตทั่วไปแหละค่ะ มีอิทธิพลเป็นร้อย
ส่วนเมียเป็นแค่เครื่องประดับบ้าน เมียแกคงหวานอมขมกลืนมานาน
ตอนนี้ก็เหมือนได้เป็นอิสระ น่าจะดีใจด้วยซ้ำ”

เอื้อกานต์เสียบ นัยน์ตาฉายแววสงสัย

“คุณหมอไปพักเถอะค่ะ ถ้ามีอะไรหนูจะโทร. บอก”

คุณหมอสาวยิ้มนิดๆ ขยับจะเดินกลับไปห้องพักรักษา แต่กลับชะงัก
เท่า รู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจขึ้นแวบหนึ่ง จิตถูกกระตุ้น สติตั้งมั่น สายตา

มองผนังสีขาวเบื้องหน้า ใจสงบ ปรากฏนิมิตชายหนุ่มถูกยิงที่หัวไหล่กำลัง
ถูกหามขึ้นรถ ส่งโรงพยาบาล

“เดี๋ยวก่อนก็ได้” หญิงสาวพูดเบาๆ นิมิตกระจายหาย

“คะ?” พยาบาลทำหน้าสงสัย

“เดี๋ยวหมอขอดูอะไรที่นี้อีกแป๊บหนึ่ง” เอื้อกานต์ยิ้ม สงบใจ เพ่งจิต
ไปยังชายหนุ่มที่เห็นในนิมิตเมื่อครู่

...ถูกยิงที่หัวไหล่ อาการบาดเจ็บไม่รุนแรง...

ข้อสรุปอาการเล่นเข้ามาในหัว คุณหมอนั่งรอบนเก้าอี้ ก่อนนมยืม
หีบชาร์ตนายเกริกภพผู้เสียชีวิตมานั่งอ่านบททวนอีกรอบ

เวลาผ่านไปไม่ถึงยี่สิบนาที เสียงหวอรถตำรวจก็ดังขึ้น ตามด้วยเสียง
เข็นเตียงพยาบาลออกไปรับผู้ป่วย เอื้อกานต์ลุกจากเก้าอี้ พยาบาลในห้อง
ฉุกเฉินเตรียมเครื่องมือพร้อม

ผู้ป่วยที่ถูกนำตัวมาเป็นชายหนุ่ม ใบหน้าค่อนข้างซีด มอมแมม
ด้วยเศษฝุ่นเศษดิน ถึงอย่างนั้นก็ยังไม้อาจปิดบังดวงตาคมกล้ำลงได้
เลือดแดงฉานไหลย้อมตั้งแต่หัวไหล่ลงมาถึงหน้าอก ลักษณะเช่นนี้หากเกิด
กับคนทั่วไปคงตกใจขาดสติไปแล้ว

“หมอเอื้อครับ ผู้กองถูกยิง” นายตำรวจที่มาส่งคนเจ็บบอกกับ
เอื้อกานต์อย่างคนคุ้นเคย

“เห็นแล้ว” คุณหมอบอก สบตาชายหนุ่มบนเตียงโดยไม่มีทีท่า
ตื่นเต้น ร้อนใจ

“ไปจับใจประสาอะไร ปล่อยให้ตัวเองโดนยิงมาแบบนี้”

นอกจากจะไม่สนใจเข้าไปดูอาการแล้ว ยังดุซ้ำอีก

ผู้กองหนุ่มกลับไม่ถือสา หน้าซึ้งยิ้มตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“กระสุนแค่ทะลุเนื้อออกไป ไม่โดนจุดสำคัญ ไม่เท่าไรหรอก”

“ดี...ถ้ารู้ขนาดนี้แล้วก็รักษาตัวเองซะเลยสิ” คนเป็นหมอบูตึงบ่น

“ถ้าตำรวจรักษาตัวเองได้ แล้วจะมีหมอไว้ทำไมล่ะ” คำย้อนตอบ

ทันกัน

คำโต้ตอบเช่นนี้ชวนให้คนนอกนึกสงสัย ตำรวจกับคุณหมอมีสัมพันธ์กันอย่างไร...

“ขอกรรไกร” คุณหมอสั่งพยาบาล

เลือดที่ซึมด้วยเลือดถูกตัดออกไป เผยให้เห็นบาดแผลตรงหัวไหล่ชัดเจน คุณหมอสั่งพยาบาลให้เตรียมเครื่องมือด้วยสิหน้าสงบ อ่อนโยน ที่เกือบย่นหน้าอ้อมยิ้ม นัยน์ตาทอดมองคุณหมอสาวอย่างวางใจ จากนั้นจึงหลับตาลง ทำที่ผ่อนคลาย พร้อมวางชีวิต ร่างกาย ไว้ในมือเอื้อกานต์ด้วยความเต็มใจ

ขณะคุณหมอเอื้อกานต์กำลังเย็บแผลให้คนไข้ พยาบาลมือใหม่ที่ไม่ได้ช่วยอยู่ข้างๆ ก็ถอยออกมาคุยกับพยาบาลอาวุโส

“เวรของหมอเอื้อคินี่เจอแต่รายหนักๆ ทั้งนั้นเลยนะคะ”

“ใช่...ตั้งแต่หัวค่ายันตึกนี้ รายน่าสลดถือว่ามากกว่าเพื่อนแล้ว”

“แผลถูกยิงมานี่ก็ไม่ใช่เบาๆ นะคะป้า แต่คนไข้รายนี้กำลังใจดี อึดน้ำดู อุตส่าห์มีแรงคุยล้อเล่นกับคุณหมอของเราได้...แถมยังรูปหล่ออีกต่างหาก”

ได้ยินอย่างนี้ พยาบาลอาวุโสก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“เอ...หัวเราะแบบนี้ อย่าบอกหนูนะคะว่าผู้กองรูปหล่อคนนี้เป็นแฟนกับคุณหมอของเรา” พยาบาลสาวสงสัย

“ไม่ใช่หรอก” ผู้สูงวัยกว่าเอ่ยเบาๆ “ผู้กองเขาเป็นน้องชายหมอเอื้อ”

“หา!” พยาบาลสาวอุทานเสียงไม่เบานัก “จริงหรอคะ”

“พี่น้องฝาแฝดกันด้วย เกิดวันเดือนปีเดียวกัน ห่างกันแค่ไม่กี่นาที”

“โหย...ป้ารู้ขนาดนั้นเลย”

“คนแถวนี้เขารู้กันทั้งนั้นแหละ มีแต่เธอเพิ่งมาทำงานใหม่ เลยไม่รู้...อยู่ๆ ไปเถอะ เดียวก็ได้เจอผู้กองคนนี้น้อยๆ”

กระทั่งเอื้อกานต์เย็บแผลให้จนเสร็จ ผู้กองหนุ่มจึงค่อยลิ้มตาขึ้น

“กลับบ้านได้เลยมั๊ย ชี้เกียจนอนโรงพยาบาล”

“ไม่ได้”

“แผลแค่นี้ไม่เป็นไรรอกน่า ได้หมอมือเขียนเย็บให้แบบนี้” ชายหนุ่ม
แกล้งยอ พลังขยับตัวลุกขึ้น

“ไม่ได้ห่วงเรื่องแผล” คุณหมอตันหน้าอกคนไข้ให้หนอนลง “แต่กลัว
ตำรวจจะออกไปเคลียร์คดีต่อจนไม่ยอมหลับยอมนอนนะสิ”

ที่เกือถอนใจเมื่ออีกฝ่ายพูดตรงใจเป้ง

“ก็อุตสำหรับพวกมันได้แล้ว...อยากไปประสานต่อให้จบ” ชายหนุ่ม
ยอมรับ

“ไม่เป็นไรรอกผู้กอง” ลูกน้องที่อยู่ใกล้ยื่นหน้ามาพูด “เดี๋ยวพวกผม
จัดการต่อเอง คือนั่นนอนที่โรงพยาบาลเถอะ ...ฝากด้วยนะครับหมอเอื้อ”

เอื้อกานต์ยิ้มรับคำฝากฝัง หลังตำรวจที่เหลือกลับไป หญิงสาวจึง
หันมาหาหนองชายตนเอง

“เดี๋ยวให้พยาบาลพาไปนอนพักที่ห้องนะ ห้ามหนีไปไหน อีกเดี๋ยว
จะตามไปดู” คำบอกถึงสั่ง

“เป็นหมอหรือผู้คุมนักโทษเนี่ย” ชายหนุ่มบ่นเบาๆ แต่ครั้นสบตา
พี่สาว สัมผัสบางสิ่งที่ค้างคาใจอีกฝ่าย...ก็รู้ว่าสิ่งนั้นไม่เกี่ยวกับอาการ
บาดเจ็บของตน

“มีปัญหอะไรหรือเปล่าเอื้อ” เขาถามด้วยน้ำเสียงของคน ‘รู้’ ใจกัน

“อืม...” คุณหมอพยักหน้ารับ “เดี๋ยวจะเล่าให้ฟัง ไปพักผ่อนก่อน
เถอะ”

ชายหนุ่มถอนใจ ถึงหลายครั้งเขาจะ ‘รู้’ ว่าพี่สาวแฝดคิดอะไรอยู่
แต่ก็มีบ่อยๆ ที่รู้สึกคล้ายมีมานางๆ มาบดบัง จนไม่อาจแลเห็น ‘ใจ’
อีกฝ่ายได้ชัดเจนเช่นตอนเยาว์วัย

เสียงผีโพงดังกังวานบนทางเดินทอดยาวที่จะนำไปสู่ห้องดับจิต
แสงไฟบริเวณนี้ค่อนข้างสลัว อากาศเย็น เย็นเย็บ เยือกานต์ก้าวเดินช้าๆ
ในใจมีความกังวลสงสัยเกี่ยวกับผู้ป่วยที่เพิ่งเสียชีวิตรายล่าสุด

เธอยังไม่ทราบสาเหตุการตายที่แท้จริง และยังบรรยายผู้ตายไม่
ต้องการให้ผ่าพิสูจน์ ก็ยิ่งอยากรู้ว่าชายผู้มีอิทธิพลคนนั้นตายด้วยสาเหตุใด
เข้ามาในห้องดับจิต บรรยายอากาศเย็นงัน เย็นเย็บ วังเวง ชวนให้
หลายคนนึกพรันใจ ไม่อาจอยู่ได้นาน

เอือกานต์เข้าไปยืนดูศพรายล่าสุดที่ยังนอนอยู่บนเตียงเย็น

ใบหน้าผู้ตายขาวซีด บิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดทรมานก่อนตาย
รอยแดงเถิกตามเนื้อตัวตอนเห็นครั้งแรกหายไปหมดราวกับถูกความเย็น
ภายในห้องซบไล้ กระโหลกที่แผ่ออกมาจากร่างก็จางหาย เหลือเพียง
สภาพศพเย็นซีด

เอือกานต์เอื้อมมือแตะข้อมือศพเบาๆ หลังตาลง ผ่อนลมหายใจ
จนจิตสงบ เปิดสัมผัสภายในให้กว้าง เชื่อมโยงกับร่างตรงหน้า

นิมิตบางอย่างเกิดขึ้น!

ภาพตุ๊กตาสีดำ กรอบเกรียม และปนเป็นขี้เถ้าเหมือนถูกไฟไหม้
ปรากฏให้เห็น

หญิงสาวระบายลมหายใจออกมาๆ ค่อยๆ สิ้นตาคืน ถอนปลายนิ้ว
จากข้อมือผู้ตาย ภาพนิมิตยังคงค้างในความทรงจำ ไม่อาจอธิบายได้ด้วย
เหตุผลทางวิทยาศาสตร์

เอือกานต์รู้แล้วว่า...ชายคนนี้ได้ตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บ หรือ
อุบัติเหตุใดๆ เลย

ที่เกือบหลับตา นอนพักผ่อนสองสามชั่วโมง บาดแผลที่โดนยิงก็
เริ่มแสดงอาการ ปลุกเขาให้รู้สึกตัวขึ้นมา

เวลาล่วงเข้าสู่วันใหม่ หากผู้ป่วยคนอื่นในห้องผู้ป่วยรวมยังหลับสนิท

ห้องฟ้านอกหน้าต่างมืดมิด ด้วยยังไร้แสงอรุณมาเยี่ยมเยือน

ประสาทหูชาयหนุ่มแว่วเสียงเปิดประตูเบาๆ สายตาเลื่อนไปทางที่มาของเสียง พบกับร่างในเสื้อกาวน์เดินเข้ามาหา สีขาวของชุดดูสว่างชวนให้อบอุ่นใจ

“ไม่รู้จึกหลับนอนบ้างหรือคุณหมอ...คนไข้ไม่หนีไปไหนหรือก ไม่ต้องมาคุม” ที่เกือบพูดเบาๆ

คุณหมอสาวลากเก้าอี้มานั่งข้างเตียง จ้องหน้าผู้ป่วยยิ้มๆ เหมือนมองเห็นเด็กชายซนๆ คนหนึ่ง

“ไม่ได้มาคุม” เสียงเอื้ออานต์กังวานใส เอื้ออ้อมมือไปแตะผ้าพันแผลที่หัวไหล่ชายหนุ่มอย่างเบามือ

“เอื้อ...ไม่ต้องหรอก” ที่เกือบบอกเสียงอ่อนโยน รู้ดีว่าพี่สาวตนเองกำลังจะทำอะไร “เปลืองแรงเปล่าๆ เกือบปวดเท้าไหนหรือ” พูดทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่าย ‘เข้าใจ’ อาการบาดเจ็บของตนกระจำขนาดไหน

หมอเอื้ออานต์ยิ้ม มองลึกเข้าไปในดวงตาชายหนุ่ม

“พรุ่งนี้ตั้งใจจะออกจากโรงพยาบาลไม่ใช่หรือ ถ้าไม่ ‘ช่วย’ แบบนี้ อาการปวดก็ไม่หายง่ายๆ หรือ แผลอาจอักเสบได้ คราวนี้ต้องนอนโรงพยาบาลอีกสองสามวันเป็นอย่างน้อย...เอ้ามัย”

ชายหนุ่มถอนใจ ไม่เถียง เอื้ออานต์ดึงมือเขาขึ้นมาเกาะกุม กระชับแน่น ที่เกือบผ่อนคลายกล้ำเนื้อ ระบายลมหายใจยาว สัมผัสถึงลมหายใจเข้าออกของอีกฝ่าย รับรู้จังหวะเต้นของหัวใจหญิงสาว

ไม่นาน ลมหายใจของสองพี่น้องก็เข้าออกเป็นจังหวะเดียวกัน สอดประสานกันเสมือนหนึ่งลมหายใจของตน

กระแสนอบอุ่นนุ่มนวลไหลผ่านจากฝ่ามือคุณหมอเข้าสู่กลางฝ่ามือ นายตำรวจหนุ่ม ซึมแทรกขึ้นมาตามท่อนแขนจนถึงหัวไหล่ ก่อนจะกระจายเข้าครอบคลุมทั่วบริเวณที่เจ็บปวด แล้วค่อยๆ เยียวยา ผสานบาดแผลอย่างเชื่องช้า

มันเป็นการรักษาแบบ ‘พิเศษ’ ที่พี่น้องฝาแฝดรู้กันแค่สองคน
มันคือความลับที่ถูกเก็บซ่อนมานานนับสิบปี...

เมื่อยังเยาว์วัย เด็กชายที่เก๋มีนิสัยซุกซน ชอบเล่นโลดโผน ทำหยา
บางทีก็แอบหนีแม่กับพี่สาวไปเล่นนอกบ้านเป็นวันๆ จนเย็นย่ำก็ไม่กลับบ้าน

แม่ต้องให้ผู้เป็นพี่สาวออกไปตาม เพราะรู้ว่าต่อให้เจ้าวัยร้าย
แฝดชายไปหลบอยู่ไหน แผลดหญิงผู้พี่ก็สามารถ ‘รู้’ และตามเจอได้ทุกคราว

แม่หนูน้อยออกไปตามหาน้องชายตามคำสั่งแม่ แต่เพียงแค่วิ่ง
พันประตูบ้านก็สะดุ้งสุดตัว เจ็บแปลบที่หัวเข่า เกิดนิมิต ‘เห็น’ น้องชาย
ตกต้นไม้นอนแค่เกลือกไม่ขึ้น

กำลังจะกลับเข้าบ้านไปบอกให้แม่ออกมาช่วย ก็นึกได้ว่า...แม่เคย
งูไว้...

“ถ้าเจ้าเก๋มันเล่นซนจนเจ็บตัวอีก แม่จะตีซ้ำ!”

ด้วยความที่กลัวน้องชายจะถูกตีจริงๆ จึงรีบวิ่งไปดูหาคนเจ็บก่อน
เห็นเจ้าตัวป้อมที่เพิ่งตกต้นไม้กำลังขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ทำทางเจ็บไม่เบา

“ทำไมถึงตกมาล่ะ” เด็กหญิงนั่งยองๆ ถาม

“ก็...มันลื่น” เด็กชายแข็งใจตอบ

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“ไม่...ไม่เจ็บเลย” ที่เก๋ตอบเมินๆ ไม่ยอมอมสบตาพี่สาว

“ไม่เจ็บก็ลุกสิ” รู้ว่าอีกฝ่ายเจ็บจริงก็ยิ่งแกล้งพูด

ที่เก๋อกัดฟัน แข็งใจขยับตัวจะลุกขึ้นยืน แต่ก็ล้มแผละ แข็งขา
ไม่ทำตามคำสั่ง

“เดี๋ยวเอื้อจะไปบอกแม่ให้มาช่วยนะ” เด็กหญิงลุกขึ้น เริ่มเป็นห่วง
น้องชายขึ้นมาจริงๆ

“ไม่เอา!” เจ้าตัวซนร้องลั่น ก่อนบอกเสียงอ่อย “...เดี๋ยวโดนแม่ตี”

ที่จริงการถูกแม่ตียังเจ็บน้อยกว่าตกต้นไม้เสียอีก แต่เจ้าตัวป้อมกลับ

กลัวแม่มากกว่าห่วงอาการของตัวเอง

เด็กหญิงนั่งลง เห็นท่าทางน้องชายแล้วก็เข้าใจ สำหรับที่ถือ... การถูกตี แปลว่าแม่รักเขาน้อยกว่าพี่สาว...

“งั้นตามใครดีล่ะ” พี่สาวถามอย่างไม่รู้จะช่วยยังไง

“เดี๋ยวหายเจ็บเค้าก็ลุกได้เอง” ที่ถือบอกอย่างมั่นใจ

เอื่อกานต์มองน้องชายด้วยจิตใจเป็นห่วง อยากช่วยเหลือ และโดยไม่รู้ที่เกิดอะไรขึ้น ช่วงหนึ่งความรู้สึกอบอุ่นอ่อนโยนก็ก่อขึ้นในจิตใจ เกิดความตั้งมั่นขึ้นมาโดยไม่ได้บังคับ สายตาและท่วงท่ามุ่มๆ ตรงหน้า เหมือนผ่านเครื่องเอกซเรย์ เห็นร่างกายภายในเป็นโครงกระดูก เส้นเอ็น กระ้างชัด จนเห็นถึงที่มาของอาการบาดเจ็บของอีกฝ่าย

“หัวเข่าหลุดนี่ถือ จะหายเจ็บเองได้หรือ” คำพูดซื่อๆ นัยน์ตาละ ตรง จิตใจกำลังอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“เค้าเป็นผู้ชาย เจ็บแค่นี้ทนได้ เดี่ยวก็หายแน่ๆ” เด็กชายไม่สงสัย เรื่องที่พี่สาวรู้ ตัวเขาไม่มีความสามารถเช่นนั้น แต่ความเข้มแข็งของกาย และใจไม่เป็นรองใคร

ถึงจะเป็นเด็ก เอื่อกานต์ก็รู้ว่าที่ถือใจเด็ดแค่ไหน ความใกล้ชิดผูกพัน รู้ใจกัน ทำให้เด็กหญิงเกิดความรู้สึก ‘อยากจะช่วย’ น้องชายอย่างแรงกล้า พลันนั้นเองก็มีพลังบางอย่างก่อตัวขึ้น หมุนเวียนอยู่ในกาย เป็นพลังที่เจ้าตัว ‘รู้’ เองอย่างไม่มีเหตุผล ว่ามันสามารถใช้รักษาอาการบาดเจ็บได้

“มา...เดี๋ยวเอื้อรักษาให้” พูดจบก็เอื้อมือไปแตะที่หัวเข่าที่ถือ พร้อมหลับตาลง ภาพในหัวปรากฏเป็นนิมิตกระดูกหัวเข่าที่หลุด แลเห็นเส้นใยบางอย่างที่ยู่เหยิง ตีบตัน ดันเหตุให้เกิดอาการเจ็บปวดนั้น

เพียงแค่วู๊สึก...อาทร อยากเยียวรักษา พลังที่หมุนเวียนในตนก็ถ่ายทอดออกมาทางฝ่ามือ ไหลหลากเหมือนธารน้ำ ตรงเข้าไปแก้ไขเส้นใยที่ตีบตัน ยู่เหยิง และค่อยๆ ดึงกระดูกให้กลับเข้าที่...

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ หัวเข่าที่หลุดก็เข้าที่ อาการเจ็บปวดผ่อนคลาย

กระทั่งหายเกือบเป็นปกติทั้ง ที่เก็ลลุกขึ้นยืนได้อย่างปกติ มองพี่สาวตนเอง
อย่างขี้เกมขี้ซน

“เอื้อ...ทำได้ยังไงนะ”

“ไม่รู้สิ” เด็กหญิงตอบตามตรง ประสบการณ์การรักษาแบบพิเศษ
ครั้งแรกนี้มันเป็นไปได้เองตามธรรมชาติ

“หือ...ว่าไง? เป็นไปได้ไงนะ” ผู้เป็นน้องชายเร่งเจ้าถาม หากยังไม่ทัน
ได้คำตอบ ความคิดหนึ่งก็แวบสวนขึ้นมา

“โห...ถ้าทำได้ยั้งนี้ น่าไปเป็นหมอเนอะ”

“จริงหรอ” คนเป็นพี่ไม่แน่ใจในความสามารถตนเอง

“แล้วเอื้อทำแบบนี้กับคนอื่นได้หรือเปล่า” ที่เก็ลถาม

“ไม่รู้สิ” คุณหมอตัวน้อยตอบไม่ได้

ขณะที่พูดเช่นนั้น ใจก็คิดไปถึงการได้ช่วยเหลือ รักษาผู้อื่น ทำให้
ผู้คนมากมายหายจากความทุกข์ทรมาน แล้วความอบอุ่นสุขใจอย่าง
ใหญ่หลวงก็บังเกิดขึ้น ปิติพองฟูแน่นล้นหัวอก

“คงดีมากเลยเนอะ...ถ้าเอื้อได้เป็นหมอแล้วช่วยรักษาคนให้หายเจ็บ
ป่วยได้เยอะๆ แบบนี้” ยิ่งพูดคำนี้ออกมา จิตใจยิ่งเบิกบานราวกับตนมีพลัง
ปาฏิหาริย์ สามารถช่วยรักษาคนได้ทั้งโลก

“ถ้าเอื้อเป็นหมอ...นั่นก็เป็นตำรวจอย่างคุณตาดีมัย บาดเจ็บมาก็
ไม่กลัว ให้เอื้อรักษาได้” เด็กชายพูดอย่างจริงจัง ทั้งยังเอ่ยถึงคุณตาผู้เป็น
ฮีโร่ในดวงใจ

สองฝาแฝดหัวเราะอย่างมีความสุข โดยไม่อาจลวงรู้เลยว่า
ประสบการณ์ในครั้งนี้ ตลอดจนคำพูดที่มีต่อกัน จะบอกถึงเส้นทาง
วันข้างหน้าของทั้งคู่อย่างถูกต้องแม่นยำราวกับพยากรณ์ตัวเองเอาไว้

๒

เที่ยงเศษ

ที่เก็ลงจากเตียงคนป่วยเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมตัวกลับบ้าน พอออกจากห้องน้ำก็พบเพื่อนตำรวจ แต่งกายครึ่งท่อน ยืนมองหาเขาอยู่ในห้องพักผู้ป่วยรวม

“มองหาใครวะ” ที่เก็ทัก

“ไอ้हांหิ” อีกฝ่ายสะดุ้ง หันมาด่า “กูไม่เห็นมึงบนเตียง คิดว่าเขาเอาไปเก็บไว้ที่ห้องดับจิตซะแล้ว”

“ไอ้हांนง” ชายหนุ่มใช้คำพูดฝ่ายตรงข้ามย้อนคืน “อย่างกูเขาไม่เอาไว้ที่ห้องดับจิตหรือ...เสียเวลา”

“ซึ้นเมรุเลยใช้มัย”

“เออ...เมรุเตี้ยมึงสิ กูกำลังจะกลับบ้านแล้ว”

“โดนยิงหรือแค่หกล้มหัวแตกวะ ทำไมหมอเอื้อปล่อยมึงกลับเร็วนัก”

“กูไม่ได้เป็นอะไรมาก จะเก็บไว้ให้หนักเตียงโรงพยาบาลทำไม”

พูดจบที่เกือก็เดินนำเพื่อนออกจากห้องผู้ป่วย ทอดน่องข้าๆ ไปตามทางเดินริมระเบียง นกเป็นเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจด้วยกัน พอจบก็แยกย้ายทำงานกันคนละที่ แต่ยังติดต่อกันได้ข่าวคราวกันสม่ำเสมอ

“จะออกจากโรงพยาบาลทั้งที่...ไม่ไปบอกกล่าวขออนุญาตคุณหมอเชาก่อนหรือ” นกเอ่ยลอยๆ

ที่เกือยิ้มรู้ทัน

“เอื้อมันบอกให้กลับได้แล้ว จะต้องไปขออนุญาตอะไรอีก ...ยกเว้นมึงอยากเจอพี่สาวกู”

นกยิ้มรับ นัยน์ตาเป็นประกาย

“นี่มันเที่ยงกว่าแล้ว หมอเอื้อกินข้าวหรือยังไม่รู้ ถ้ายังไม่จะได้ชวนกินข้าวด้วยกัน”

คนป่วยไม่ตอบวาทะ หากเปลี่ยนทิศทางจากลิฟต์ไปยังห้องพักรักษาตัว รู้ดีว่าเอื้อกานต์ยังไม่ออกไปไหน

เอื้อกานต์ออกเเวแล้วแต่ยังไม่ไปไหนเพราะมีงานด่วนแทรกเข้ามา ต้องนั่งทำรายงานว่าด้วยรายละเอียดการตายของนายเกริกภพให้เสร็จเรียบร้อยเพื่อส่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลโดยเร็วที่สุด

การตายของนายเกริกภพไม่ใช่เรื่องที่จับกันง่ายๆ แลรับศพไปบำเพ็ญกุศลเสียๆ เสียแล้ว เมื่อนักข่าวรู้เรื่องการตายของคนดังผู้นี้ อีกทั้งยังได้ข้อมูลจากทางญาติผู้เสียชีวิตว่าเป็นการตายแบบไม่ปกติ จึงแจ้งทางโรงพยาบาล ขอให้แถลงข่าวอธิบายสาเหตุการตายและขั้นตอนการรักษาอย่างชัดเจน

เอื้อกานต์คิดว่าภรรยาผู้เสียชีวิตคงต้องการให้เรื่องนี้จบเสียๆ แต่บุตรชายกับลูกน้องเขาคงไม่ยอม จึงแอบไปบอกนักข่าวเพื่อให้สื่อมากดดันทั้งทางโรงพยาบาลและภรรยาผู้ตาย

ในฐานะแพทย์เวร เอื้อกานต์จึงต้องไปตรวจศพพร้อมกับผู้อำนวยการและแพทย์เฉพาะทางอีกครั้ง แล้วจึงมานั่งเขียนรายงานให้เสร็จก่อนบ่าย เพิ่งเขียนรายงานเสร็จ อ่านทวน ลังพิมพ์ ประตู่ห้องพักแพทย์ก็แง้มออก ใบหน้าคนคุ้นเคยโผล่มา

“มีอะไรเกือ...ทำไมยังไม่กลับบ้านอีก” เอื้อกานต์ถาม

“กินข้าวหรือยัง มีคนอยากเป็นเจ้ามือ” ที่เกือพูดหน้าตาเฉย

หญิงสาวขยับจะถามว่าเป็นใคร ก็เห็นชายหนุ่มอีกคนเดินตามน้องชายเข้ามาในห้องพอดี

“นา...มาเยี่ยมเกือเธอ” คุณหมอตัก

“ที่แรกตั้งใจอย่างนั้นแหละหมอเอื้อ แต่ดูอาการมันแล้วไม่น่าห่วงอย่างที่คิด”

“จริง...เกือดวงแข็ง เอาไว้กระสุนเจาะกะโหลกเมื่อไหร่ค่อยห่วงก็ยังไม่ทัน” เอื้อกานต์หยอกน้องชาย

ที่เกือไม่สนใจ สายตาเลื้อยเห็นรายงานที่พี่สาวเพิ่งลังพิมพ์ออกมา

“ทำอะไรอยู่นะ” เขาถาม

“เขียนรายงานสรุปผลการตรวจหาสาเหตุการตายของนายเกริกภพ บ่ายนี้จะมีการแถลงข่าว”

“ทำซะเป็นเรื่องใหญ่เชียว” ที่เกือเปรย

“แหละ...นายเกริกภพเป็นมาเฟียคนดังในย่านนี้ เพิ่งรู้เหมือนกันว่าตายแล้ว” นาเสริมขึ้น

ที่เกือก้มมองรายงาน ก่อนเงยหน้าสบตาพี่สาว ล้มผัสถึงความขุ่นมัวบางอย่าง คล้ายจะบอกว่ารายงานฉบับนี้เจ้าตัวผิดเขียนไปตามหลักฐานการตรวจของแพทย์ ไม่ได้เขียนอย่างที่เธอ ‘รู้’ จริง ๆ

“เรื่องนี้หรือเปล่า...ที่เป็นปัญหา บอกว่าจะเล่าให้ฟังเมื่อคืน” ชายหนุ่มย้อนความจำ

“อือ...” คุณหมอยอมรับ “ไปกินข้าวกันเถอะ แต่ขอกินที่โรงพยาบาล

นี่แหละนะ ถ้าออกไปกินข้างนอก เตียวกลับมาเอารายงานให้ ผอ. ไม่ทัน”

สองหนุ่มไม่มีปัญหา หญิงสาวรวบรวมรายงานที่เพิ่งพิมพ์เสร็จใส่แฟ้มวางไว้บนโต๊ะ แล้วหยิบกระเป๋าเดินนำออกจากห้อง

วงสนทนาบนโต๊ะอาหารไม่เคร่งเครียดนัก เรื่องที่คุยส่วนใหญ่เกี่ยวกับนายเกริกภพซึ่งเอื้อกานต์ไม่ได้ให้รายละเอียดการตายแบบลึกซึ้งอะไร คนที่รู้ข้อมูลมาเฟียคนนี้ดีกลับเป็นนก ด้วยเคยทำคดีเกี่ยวข้องกับนายเกริกภพมาหลายคดี

“พวกธุรกิจมืดๆ หลายอย่างมีนายคนนี้อยู่เบื้องหลังทั้งนั้น แต่ไม่มีใครสาวไปถึงตัวเขาได้เลย ธุรกิจบังหน้าที่เขาใช้ฟอกเงินก็ตรวจสอบไม่พบหลักฐานทุจริตอะไร มันดูสะอาดมากๆ เขาสร้างภาพไว้ดี เห็นว่าเตรียมตัวจะลงสมัครรับเลือกตั้งสมัยหน้านั้นด้วยซ้ำ”

“มีใครเป็นแบ็กให้เขาบ้าง” ที่เกือถาม

“หลายคน...ล้วนแต่คนใหญ่คนโตในบ้านเมืองเวลานี้ทั้งนั้น มันทำงานเบื้องหลัง คอยหาเงินสนับสนุนให้ ถึงไม่มีใครกล้าแตะมันไม่ว่าก็ว่าเหอะ...ขนาดรัฐมนตรีธรรมาภิบาลที่ว่ามีมือสะอาด ยังมีข่าวว่าเคยใช้งานนายเกริกภพนี่เลย”

ขณะที่ธรรมาภิบาลธรรมาภิบาลหลุดออกมา แวตาก็เกือก็เปลี่ยนไป มันทอประกายกล้าแข็งจนพี่สาวต้องหันมามอง

“ยังดินะที่บายนี้ ผอ. เป็นคนออกหน้า แกลงข่าว ให้สัมภาษณ์เอง แต่เอื้อก็ต้องร่วมนั่งโต๊ะด้วย ไปไหนไม่ได้ เพราะดันเป็นแพทย์เวรเมื่อคืน”

หญิงสาวพยายามพูดอีกเรื่องเพื่อดึงบทสนทนาให้ห่างจากชื่อธรรมาภิบาลคนนั้น

“บายนี้ผมว่า ไปนั่งฟังแกลงข่าวด้วยคนได้มัย” นกเสนอตัว

“น่าจะได้นะ เขาไม่ได้ปิดกั้นอะไรนี่” เอื้อกานต์ตอบรับ

“ไอ้ที่...อยู่ฟังด้วยกันไหม” นกหันไปถามเพื่อน

“ถูกต้องกลับไปหน่วยฯ ก่อน” ที่เกื้อตอบ

“ไหนบอกว่าจะกลับไปนอนที่บ้าน” คุณหมอซักไซ้

“เคลียร์งานเมื่อคืนเสร็จแล้วค่อยกลับไปนอนบ้านก็ได้” ชายหนุ่ม
เลี้ยง

“แผลอาจจะบวมได้นะ”

“จะระวังนะ...”

ผู้พูดรู้ว่าพี่สาวเตือนไปอย่างนั้นเอง เพราะหลังจากการรักษาแบบ
‘พิเศษ’ เมื่อคืนนี้ แม้ปากแผลจะไม่ถึงขั้นปิดสนิท แต่อาการปวดระบบ
อวัยวะรับรองได้ว่าไม่เกิดแน่ อาจมีบ้างแค่ตึงๆ แสบๆ นิดหน่อยตรง
หัวไหล่ พอให้รู้ว่ามันยังไม่ปกติร้อยเปอร์เซ็นต์

“อ้อ...ไอ้คดีจับพวกค้ายาที่มีงโดนยิงมาเมื่อคืนใช่ไหม” นกเอี้ยงขึ้น
“ไม่น่ามีปัญหาอะไรแล้วละ พวกลูกน้องกับเจ้านายมึงเขาจะจัดการต่อให้
เสร็จเอง”

“รู้ได้ไงวะ” ที่เกื้อถาม

“หน้อย...แล้วคิดว่ากูรู้เรื่องมึงโดนยิงมาจากไหนละ ก็ลูกน้องมึง
นั่นแหละโห. มารายงานกูเสร็จสรรพ แถมยังฝากบอกด้วยว่าพักผ่อนเยอะๆ
ไม่ต้องห่วงงานทางนี้ แล้วตอนเย็นพวกเขาจะยกโขยงมาเยี่ยมมึง ...ใคร
จะไปคิดล่ะว่ามึงจะออกจากโรงพยาบาลได้เร็วขนาดนี้”

ที่เกื้อแอบสบตาพี่สาว ถ้าไม่มีเอื้อกานต์ เขาคงต้องนอนโรงพยาบาล
อีกสองสามวันเป็นอย่างน้อย ทว่าการที่ตนเองทุเลาอาการบาดเจ็บเร็ว
ขนาดนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรพูดถึงให้ใครสงสัยมากนัก จึงรีบตัดบทสั้นๆ

“เออ...กูอยู่เป็นเพื่อนมึงก็ได้”

พูดจบก็รู้สึกหนักอกอย่างประหลาด คล้ายมีสัญญาณบอกให้รู้
ล่วงหน้าว่าอาจพบอันตรายที่คาดไม่ถึง เพิ่งระวังตัวให้ดี

ที่เกื้อสุดลมหายใจลึกๆ สายตามองตรงนัยน์ตาพี่สาว ตั้งจิตแน่วแน่
ส่งคำถามในใจไปสั้นๆ

...เอื้อ...นายเกริกภพถูกฆาตกรรมใช่ไหม...

...น่าจะ...ใช่...

คำตอบที่ได้ทำให้เขาระบายลมหายใจยาว...เข้าใจแล้ว...

สองพี่น้องมักใช้การสื่อสารทางจิตเช่นนี้เมื่อต้องการปกปิดเรื่องราวที่พูดคุยกันไม่ให้คนนอกรู้เรื่อง เพราะบางครั้ง บางเรื่อง ใช่ว่าจะอธิบายให้ใครเข้าใจได้ง่ายๆ

เช่นเรื่องนี้ เอื้อกานต์รู้ว่านายเกริกภพไม่ได้ตายด้วยสาเหตุธรรมชาติ แต่หลักฐานทางการแพทย์ไม่สนับสนุน เธอจะพูดให้ใครฟังก็ไม่มีประโยชน์ ขณะที่ที่เธอเองก็รับรู้ได้ถึงอารมณ์สับสนวุ่นวายของพี่สาว ประกอบกับได้ยินเรื่องราวของนายเกริกภพ และเกิดสัญญาณอันตรายขึ้นในใจ จึงตั้งคำถามกับคนเป็นพี่ด้วยช่องทางพิเศษ

พอได้คำตอบ ที่เกือบทอดมองอีกฝ่ายอย่างเข้าใจ แหวตาอาหารอ่อนโยนนั่นแทนคำพูดสื่อออกไปว่า

...ไม่ต้องห่วง...ก็จะอยู่ข้างๆ ไม่มีเรื่องร้ายอะไร ไม่ต้องกลัว...

ที่ห้องแกล่งขาว โต๊ะตัวยาวตั้งวางไว้บนเวทียกพื้นสูง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลนั่งตรงกลาง เปิดการแกล่งขาวด้วยการอ่านรายงานแพทย์ ด้านข้างเป็นที่นั่งสำหรับแพทย์เวรและแพทย์เฉพาะทางผู้ที่จะให้คำตอบเพิ่มเติม ในกรณีที่นักข่าวหรือญาติผู้เสียชีวิตต้องการความกระจ่างในรายละเอียด

นักข่าวกลุ่มใหญ่ตั้งกล้อ่งทีวี กล้องถ่ายรูป ห้อมล้อมเวทีแกล่งขาว แสงแฟลชสว่างวาบเป็นระยະ ใกล้กับกลุ่มนักข่าว คือกลุ่มญาติผู้เสียชีวิตที่มานั่งฟังพร้อมเตรียมคำถามชุดใหญ่ให้ทางโรงพยาบาลชี้แจง

ที่เกี่ยวกับภานั่งอยู่หลังห้อง ทำตัวเป็นผู้สังเกตการณ์อย่างเดียว ชายหนุ่มเหลือบมองเพื่อนรัก รู้ดีว่าสำหรับภแล้ว เขาไม่สนใจสาเหตุการตายของนายเกริกภพมากไปกว่าอยากอยู่ให้กำลังใจเอื้อกานต์ ที่เกือรู้มานานแล้วว่าเพื่อนของตนชอบเอื้อกานต์มากขนาดไหน ทั้งพยายามหาโอกาส

ใกล้ชิดสนิทสนม พูดคุย กระทั่งชวนออกเดทด้วยหลายครั้ง แต่พี่สาวเขาก็ไม่ยอมรับไมตรีเหล่านั้นสักที

นางเองก็อาจจะไม่รู้ว่าคุณสนิทสนมที่คุณหมอสามีให้ ก็ด้วยเห็นเป็นน้องชายอีกคน อันที่จริงที่เกือบเคยเล่าให้เขาฟังนานแล้วว่า เอื้อกานต์มีใครคนหนึ่งอยู่ในหัวใจ และจนบัดนี้คนคนนั้นก็ยังไม่เลือนหายไปจากใจเธอ

ผู้ชายที่เอื้อกานต์รัก...เป็นผู้ชายซึ่งที่เกือบจะปากยอมรับว่า “เป็นคนดีที่ก๊วนับถือใจเขา”

นางอาจยอมแพ้ ถ้าหากชายคนนั้นยังมีชีวิตอยู่!

คนดีที่ตายไปแล้ว กับคนที่อาจไม่ดีเท่า...แต่ยังอยู่ใกล้ๆ เธอ

นางเชื่อว่าเขายังมีโอกาส...

ที่เกือบให้ความสนใจรายงานแพทย์ในระดับหนึ่ง นั่งฟังคำถามจากนักรีวิวและคำอธิบายจากทางโรงพยาบาลอย่างตั้งใจ หลักฐานและคำอธิบายของทีมแพทย์หนักแน่นชัดเจนจนแทบจะเชื่อว่านายเกริกภพตายด้วยอาการหัวใจล้มเหลวจริง

หากเขาจะไม่รู้จากเอื้อกานต์มาก่อน...ว่ามันเป็นการตายอย่างผิดปกติ...และน่าจะเป็นการฆาตกรรมด้วยซ้ำ!

แต่ฆาตกรรมเช่นไรถึงไร้ร่องรอยขนาดนี้ แนบเนียนชนิดที่การตรวจสอบทางการแพทย์ไม่อาจจับพินิจได้

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสามารถตอบคำถามนักรีวิวและญาติผู้ป่วยได้ทุกประเด็น มีหลักฐานภาพถ่ายมายืนยัน และหากญาติผู้ตายไม่ขัดข้องก็พร้อมให้ทุกคนที่สนใจเข้าสู่สภาพศพได้

ระหว่างการซักถามเพิ่มเติม ที่เกือบร้านจะฟังต่อ จึงบอกน้าว่าจะไปเข้าห้องน้ำ จากนั้นก็ถูกลูกจากเก้าอี้เดินไปยังประตู กำลังจะผลักออก ฝึเท้ากลับสะดุดก็ก๊ เียนล้นหลังวาบ

สัมผัสภายในบอก มีใครบางคนกำลังจ้องมองเขาอยู่ เป็นการมอง

ที่ไม่มีประสงค์ร้าย แต่จับจ้องเป็นพิเศษ...จนเขารู้สึกตัว

ที่เกือตอยจากประตู หันกลับมาซ้ำๆ พยายามไม่แสดงพิรุณใดๆ สายตากวาดมองกลุ่มนักข่าว ทุกคนยังให้ความสนใจกับการแถลงข่าว ไม่มีใครหันหลังกลับมามองเขาแม้สักคนเดียว

...มีสิ... เสียงในใจบอกเช่นนั้น

ชายหนุ่มคุ้นเคยจนเชื่อในสัมผัสเร้นลับของตนดี เขาจึงมั่นใจว่ามีใครบางคนกำลังมองเขาอยู่จริงๆ และคนคนนั้นก็อยู่ไม่ห่างเลย

มวลอากาศไกล่ตัวควบนั่นผิดปกติ เหมือนมีอาคันตุกะที่มองไม่เห็น จับจ้องมองอยู่ไม่วางตา แต่แล้วกลิ่นฉุนลอยมาจางๆ บอกไม่ถูกว่ามาจากไหน ก็เข้าครอบคลุมสติสัมปชัญญะที่เกืออย่างรวดเร็ว

ความเบาบางเฉื่อยจางของมันทำให้รู้สึกคล้ายไม่มีอันตรายใด ทว่าชายหนุ่มกลับมีนเบลอ โลกหมุน วิงเวียน ตาพร่า สติขาดหายไปวูบหนึ่ง

วูบที่สติขาดหายไปไม่รู้สึกรู้ตัวนั่นเอง นางจางๆ พร้อมลมเบาๆ ก็พัดผ่านหน้าไป ประตูเปิดออก...ใครบางคนเดินออกจากห้องอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่ได้สติ มองเห็นประตูที่ตนจะเปิดเมื่อครู่ แฉมออกและค่อยๆ จับเข้ามา นายตำรวจหนุ่มก็ไม่รีรอ รีบเปิดประตูพร้อมก้าวออกจากห้องทันที

สติแจ่มชัด สายตาหายจากอาการพร่ามัว ที่เกือทันเห็นหลังชายคนหนึ่งก้าวยาวๆ ตรงไปทางบันไดหนีไฟด้วยจังหวะฝีเท้ารวดเร็วต่างจากคนทั่วไป

ที่เกือกิ่งเดินกึ่งวิ่งไล่ตามชายปริศนาไปโดยไม่ลังเล เขาเป็นบุคคลที่น่าสงสัย หากบอกว่าการตายของนายเกริกภพเป็นการฆาตกรรม มันก็อาจเป็นไปได้...ที่ชายผู้นี้คือฆาตกร!

มีมือสังหารบางจำพวกชอบกลับมาดูผลงานของตนเองเพื่อยืนยันการตายของเหยื่อ และดูว่ามีใครพบร่องรอยเบาะแสที่จะสาวมาถึงตนได้หรือไม่ ชายหนุ่มเชื่อมั่นคงภูมิใจในผลงานเป็นแน่ เพราะขนาดแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

ยังยืนยันว่าผู้ตายหัวใจล้มเหลว ไม่มีหลักฐานใดมาค้ำสาเหตุการณ์ตายครั้งนี้
 ที่เกือเร่งผีเท่าจนอยู่ห่างจากเป้าหมายไม่เกินสิบเมตร โกลัฟจะเห็น
 รูปร่าง ส่วนสูง เสื้อผ้าของคนข้างหน้าชัดเจน

ชายคนนั้นสูงพอๆ กับเขา สวมเสื้อเชิ้ตสีดำ ทับด้วยแจ็กเก็ต
 แขนกุดแบบนักข่าว สะพายกระเป๋ากล้องใบใหญ่ แต่กลับก้าวเดินรวดเร็ว
 อย่างไม่น่าเชื่อ

กระทั่งระยะห่างไม่เกินห้าเมตร ชายปริศนาก็มาถึงประตูทางหนีไฟ
 เปิดออกแล้วหลบหายไปทันที ที่เกือเร่งผีเท่า ผลักบานประตูแล้วกระโจน
 ตามไปอย่างกระชั้นชิด

“หยุด! รอก่อน!” นายตำรวจหนุ่มตะโกนเมื่อเห็นฝ่ายนั้นลงบันได
 ถึงสี่ห้าชั้นแล้ว

เสียงก้องดังสะท้อนไปมา คนถูกเรียกชะงักเท้า หยุดยั้งหนึ่ง จังหวะ
 ที่เกือพ่นลมหายใจ หัวใจเต้นแรง ประสาทตื่นตัวพร้อมเผชิญหน้า
 ทว่าอาการบาดเจ็บจากแผลถูกยิงเมื่อคืนส่งสัญญาณเบาๆ บอกให้รู้ว่า
 ร่างกายเขายังไม่เต็มร้อย

“ช่วยหันหน้ามาหน่อย” ที่เกือสั่งเสียงห้วน ก้าวช้าๆ เข้าหาร่างที่ยัง
 ไม่ขยับเขยื้อน

ชายในชุดคล้ายนักข่าวค่อยๆ หันมา สีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงความรู้สึก
 ใดๆ โใบหน้านั้นเรียบๆ ไม่มีอะไรสะดุดตาหรือมีจุดเด่นชวนจดจำ ดูไม่ต่าง
 จากผู้คนที่ทั่วไปตามท้องถนนที่ต่อให้เดินสวนกันเกินสิบรอบก็ยังจำหน้ากัน
 ไม่ได้

“มีอะไรหรือครับคุณตำรวจ” ฝ่ายนั้นถาม...เจือแววขันนิดๆ ใน
 น้ำเสียงทั้งที่ใบหน้าไม่แสดงความรู้สึกใด

“คุณรู้ได้ยังไงว่าผมเป็นตำรวจ” ที่เกือมั่นใจ เขาไม่ได้แต่งเครื่องแบบ
 หรือมีสิ่งใดบนร่างกายที่จะประกาศตนเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เลย

“ก็มีแต่ตำรวจเท่านั้นแหละที่ชอบออกคำสั่งแบบนี้”

คำแก้ตัวมีน้ำหนัก หากที่แก้กลับไม่เชื่อ

“คุณมาทำอะไรที่นี่” คนเป็นตำรวจถาม

“ผมเป็นนักข่าว ก็มาทำข่าวสิครับ” ฝ่ายตรงข้ามตอบง่ายๆ

“จากหนังสือพิมพ์หรือทีวีช่องไหน” ที่แก้ถามต่อ

ริมฝีปากฝ่ายตรงข้ามขยับยิ้มน้อยๆ ก่อนล้วงหยิบนามบัตร
ในกระเป๋าส่งให้

ที่แก้ยื่นมือรับ แต่แล้วกลืนกลืนแปลกๆ อย่างที่เคยสัมผัสในห้อง
แถลงข่าวก็เวียนมาอีกครั้ง คราวนี้มันฉุนฉุนแรงกว่าเดิมหลายเท่า ตลบ
บอวลไปรอบตัว ครอบคลุมทั่วร่างราวกับหมอกควันหนาๆ

สายตาพร่ามัว ภาพชายตรงหน้าเหลื่อมซ้อนกันเป็นสีห้าคน ขา
อ่อนแรง ค่อยๆ หลุดลงกับพื้น หน้ามีตมดสติโดยไม่ทันระวังตัว

สติ ความรับรู้ หายไปครู่ใหญ่ โลกรอบตัวมืดมิด เงียบงัน...

ฉานประสาทกลับมาเป็นครั้งแรก จมูกได้กลิ่นจางๆ นัยน์ตายังลืม
ไม่ขึ้น ขยับตัวไม่ได้ ที่แก้ระบายลมหายใจยาว แล้วสูดลมหายใจเข้าลึก
ตั้งสติ เรียกกำลัง พยายามลืมตาขึ้นมาให้สำเร็จ เปลือกตาขยับที่ละน้อย
จักรประสาทเริ่มปรับสภาพการมองเห็น แว่เสียงฝีเท้าคึกคักดังมาจากประตู
ทางหนีไฟ ก่อนจะขยับไถลเข้ามา

ไม่นาน ประตูก็เปิดออก หมอเอื้อกานต์ยืนหลังประตู มองตรงมายัง
ร่างน้องชายที่กองอยู่กับพื้นด้วยความโล่งอก เดินมาหาแล้วย่อเข้าทรุดตัว
ลงมาระดับเดียวกัน ยิ้มขันๆ ใส่ดวงตาอีกฝ่าย

“ว่าไงผู้กอง ถ้างวบนอนหนักก็กลับไปนอนที่บ้านสิ มาแอบคุตคู
ทำอะไรอยู่แถวนี้”

ที่แก้ไม่มีแรงขยับริมฝีปากพูดตอบโต้ หากนัยน์ตาจับภาพชัดเจน
ดูเหมือนพี่สาวรู้ทันจึงแหยต่อ

“สงสัยเป็นตำรวจขาลุยซะเคย เลยนอนที่นอนสบายๆ กับใครเขา

“ไม่เป็น ต้องมานอนกับพื้นแบบนี้ละ”

“บ๊าลิ” ในที่สุดที่เกือกก็หลุดคำพูดแรกออกมาได้ “ใครเขายากมานอนตรงนี้นักล่ะ”

ทันทีที่เปล่งเสียง ร่างกายก็ถูกปลดจากพันธนาการที่มองไม่เห็น แขนขาเป็นอิสระ ขยับตัวลุกขึ้นยืนอย่างไม่ติดขัด

“โหวมัย” เอือกานต์ลู่ตาม “ไปเจออะไรเข้าละถึงโดนหนีอกขนาดนี้” ความที่รู้มือกัน จึงมั่นใจ คนที่ทำให้ที่เกือกล้มขนาดนี้ได้ ฝีมือต้องไม่ธรรมดา

“ไม่รู้ว่ามันเป็นใคร” ที่เกือกตอบ นัยน์ตาวาวจ้ำ “แต่มันใจว่ามันต้องเกี่ยวข้องกับการตายของนายเกริกภพแน่ๆ”

สีหน้าท่าทางของเอือกานต์ไม่มีร่องรอยแปลกใจสักนิด หน้าซำยังกวาดตามองรอบๆ จมูกได้กลิ่นอะไรบางอย่างที่เกือบจะจางหายไปแล้ว

“เขาใช้ยาอะไรนะ ทำไมถึงแรงขนาดนี้” หญิงสาวเปรยทั้งที่น้องชายยังไม่ได้พูดถึงสาเหตุการ ‘โดนหนีอก’ ของตนเองเลยสักคำ

“มันใช้ยาสลบกับเกือกเหรอ” ชายหนุ่มถาม

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น” เอือกานต์ตอบ มองหน้าน้องชายตรงๆ “ถ้าเกือกเจอเขาอีกครั้งต้องระวังตัวให้มากกว่านี้ กลิ่นแบบนี้มันไม่ใช่กลิ่นยาสลบสมัยใหม่อย่างที่เอือรู้จักเลย”

สองพี่น้องสบตากันแล้วถอนใจเบาๆ

“กลับไปคุยกันที่บ้านติ่มมัย” คุณหมอชวนน้องชาย

ที่เกือกพยักหน้า บอกไม่ถูกว่าทำไมรู้สึกเหมือนเจอกำแพงหนาล้อมรอบสี่ด้าน หน้าซำกำแพงนั้นยังบีบล้อมเข้ามาซำๆ อย่างไม่ทันให้ตั้งตัว

นิมิตปรากฏขึ้นแวบหนึ่ง...เป็นภาพหมอกหนาสีดำสนิททางกันตรงหน้า

สัญชาตญาณภายในแปลความหมายของมันได้เป็น ‘ความอฆาต’ ความแค้นที่ดำมืดน่าสะพรึงกลัว นอกจากนี้ยังแปลได้อีกว่า เส้นทาง

ข้างหน้า...คือความไม่รู้อันแสนอันตราย

ใกล้รุ่ง ตะวันกำลังจะขึ้น ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินเข้ม ขอบฟ้าเริ่มจับแสงระเรื่อมสั่มจางๆ

เอื้ออานต์นั่งอยู่ในท่าสบายบนเก้าอี้หวายริมระเบียงห้องชุด คอนโดมิเนียมชั้นสามสิบ ความสูงขนาดนี้ช่วยให้แลเห็นขอบฟ้าลิบๆ ตรงหน้าได้อย่างชัดเจน

หญิงสาวอ่อนคลายร่างกาย ระบายลมหายใจที่คั่งค้างออก แล้วสูดลมหายใจเข้าซ้ำๆ แผลวเบา นัยน์ตาจับแสงที่ปลายฟ้าเป็นอารมณ์ จิตใจแผ่กว้าง เบิกบาน จดสว่างลิบๆ ถูกนำมากำหนดเป็นภาพนิมิต ก่อนหลับตาลง จิตจดจ่อเคล้าเคลียกับดวงสว่างในใจอยู่เนิ่นนาน จนเกิดความตั้งมั่นเป็นธรรมชาติ

ท้องฟ้าสว่างขึ้นเรื่อยๆ ความสว่างภายนอกช่วยขับความสว่างภายในให้เด่นดวงกว่าเดิม แล้วด้วยความที่จิตคุ้นเคยกับการดูกาย จิตจึงกำหนดนิมิตร่างกายมนุษย์ชั้นกลางแสงสว่างเบื้องหน้า จากนั้นจิตก็เข้าไปไล่ดูอวัยวะภายในส่วนต่างๆ อย่างคล่องแคล่ว สนุกสนาน เหมือนคุณหมอที่มีใจรักในการตรวจรักษาผู้ป่วย กำลังซักซ้อมไล่หาจุดบกพร่อง อาการผิดปกติในร่างกายมนุษย์ประจำวัน

การฝึกซ้อมกับ ‘ของเล่น’ แบบนี้ช่วยให้เอื้ออานต์สามารถ ‘รักษาแบบพิเศษ’ กับบางคนได้สะดวก ชำนาญ หมอเอื้ออานต์ไม่เคยพบหรือได้รับคำสอนจากครูบาอาจารย์ด้านวิปัสสนากรรมฐาน จึงไม่รู้ว่า จาก ‘ของเล่น’ ที่ตนทำได้ สามารถพัฒนาไปสู่การภาวนา ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังได้เลยทีเดียว

ด้วยความที่พอใจแก่ได้รักษา ช่วยเหลือคนเจ็บเท่านั้น เอื้ออานต์จึงไม่คิดกระตือรือร้นที่จะฝึกฝน หรือสนใจเรียนรู้ว่า ‘จิต’ ยังมีความมหัศจรรย์ด้านอื่นได้อีกบ้าง

ครูใหญ่ ความสงบเริ่มถอน ความตั้งมั่นคลายตัว รูปนิมิตหายไป

จิตมีความฟุ้งซ่านตามปกติ เอื้อกานต์ก็หวนคิดถึงเหตุการณ์ในโรงพยาบาล
วันแกลงข่าว...

หลังจากการซักถาม งานแกลงข่าวก็จบลง ทั้งนักรข่าวและญาติ
ผู้ป่วยได้รับความพอใจในระดับหนึ่ง เอื้อกานต์ลงจากเวที เจอแต่นก ไม่พบ
ทีเกื้อ หญิงสาวเกิดสังหรณ์แปลกๆ ครั้นถามหา นกก็บอกว่าทีเกื้อไปเข้า
ห้องน้ำ เอื้อกานต์รู้สึกว่ามันไม่ใช่

ทีเกื้อกำลังเจอปัญหาบางอย่าง!

หญิงสาวไม่บอกข้อสงสัยนี้ต่อเพื่อนน้องชาย แต่หลบจากออกมา
ตามหาเอง กระทั่งพบทีเกื้อหมดสติอยู่ตรงบันไดหนีไฟ

หลังจากชายหนุ่มฟื้น และกลับมาพูดคุยรายละเอียดกันที่บ้าน
ทั้งสองได้ข้อสรุปว่ากำลังเจอเรื่องเหนือธรรมชาติเข้าแล้ว

“นายเกริกภพถูกฆ่าตายแน่ๆ แต่เอื้อไม่รู้ว่ ‘อะไร’ ทำให้เขาตาย”

“แล้วจะทำยังไงดี” ทีเกื้อถาม เรื่องที่สองพี่น้องรู้ มาจากสัมผัส
ภายในและสัญชาตญาณล้วนๆ ไม่มีหลักฐาน พยาน ให้คนอื่นยอมรับได้

“ดูไปก่อน ตอนนั้นเรายังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับฝ่ายนั้นเลย อีกอย่าง
ดูเหมือนเขาไม่มีเจตนาร้ายอะไรกับพวกเราด้วย ไม่งั้นคงไม่ทำให้ทีเกื้อแค่
สลบไปหรอก”

ชายหนุ่มนิ่ง ยอมรับ การที่ทั้งสองมีความสามารถบางอย่างเหนือ
กว่าคนธรรมดาทั่วไป แต่ไม่คิดเปิดเผย บอกต่อใคร เพราะเกรงความ
วุ่นวาย ทำให้เรียนรู้ ค้นชินกับการสงบ นิ่ง และใช้สติปัญญาคลี่คลาย ใช้
ความสามารถพิเศษนี้ช่วยเหลือผู้คนอยู่เงียบๆ ไม่ออกหน้าออกตามาตลอด
ครั้งนี้ก็เช่นกัน ทั้งคู่ตกลงใจที่จะสงบใจ เผื่อดูในแบบเดิม

เอื้อกานต์ลืมตาขึ้น แสงสว่างกระจ่างทั่วฟ้า จิตใจอิ่มเต็ม เบิกบาน
หญิงสาวลุกขึ้นยืน เหยียดกายตรง แล้วค่อยหันไปเลื่อนบานประตูกลับ
เข้าไปด้านใน

คอนโดฯ ที่สองพี่น้องพักอยู่เป็นห้องชุดหรู พื้นที่ใช้สอยกว้าง เล่นระดับ ชั้นบนเป็นห้องนอน ส่วนชั้นล่างแบ่งเป็นห้องรับแขก นั่งเล่น ห้องออกกำลังกาย ห้องอาหาร และครัว ตอนที่เอื้อกานต์เดินมาถึงครัว เปิดตู้เย็นหยิบน้ำมาดื่ม ที่เคื่อกก็ออกจากห้องออกกำลังกายพอดี เหงื่อโซมชุ่ม เลื่อกล้ำตัวบางที่สวมอยู่ หัวไหล่ยังมีผ้าพันแผลปิดไว้

“เอื้อ...ช่วยดูแผลให้หน่อยสิ จะเอาผ้าก๊อชนี้ออกได้หรือยัง ชักำคาญแล้ว”

“ทำไม? ...วันนี้ต้องแต่งเครื่องแบบแล้วกลัวไม่เท่าเธอ”

“ไม่ใช่ แครำคาญเฉยๆ ถ้าแผลมันหายแล้วก็น่าจะเอาออกได้นี้ แต่วันนี้ต้องแต่งเครื่องแบบจริงๆ นั่นแหละ เจ้านายให้ไปรายงานตัวที่สำนักงานตำรวจฯ เห็นว่ามึงงานเฉพาะกิจให้ทำ”

“งานอะไร” หญิงสาวถาม ไม่หวังคำตอบจริงจัง

“ไม่รู้สิ” อีกฝ่ายตอบแบบไม่ใส่ใจเช่นกัน

ด้วยความที่จิตยังมีกำลังจากสมาธิเมื่อครู่ คำตอบแบบไม่จริงจังนั้น จึงสะกิดให้เกิดสังหรณ์บางอย่างขึ้นในใจหญิงสาว

มันไม่ใช่ภาพนิมิตอย่างเดิมๆ แต่ร่างกายชาวาชั้นเวาหนึ่ง พร้อมแว่วเสียงกระซิบในหู

...ถึงเวลาแล้ว...